

MARCOVERZUM: HAJÓT ELHAGYNI!

Forgott a hajó a kormánykerékkel
Márton kapitány remegő kezében,
vezette legénységét a veszélyes vizeken,
hol nem volt más csak kisebb szigetek,
kikötni rajtuk nem volt értelme:
ő csak egy jobb világról képzelgett,
s az utat feléje gyerekkora óta tervezte,
érezte, hogy célja már nincs messze.

Sötétség ült a tenger fenekén,
elesetteket vonzotta maga felé.

De az arcán nem boldogság hevert,
hanem a régi világ utáni keserv.
Már egy hónapja vezeti a hajót,
de még mindig rózsája felé hajol,
kivel ő soha nem lehetett,
mivel a sors így rendelte.
Bármily nehéz e parancs mit kapott,
ő betartotta, mit a kisgyerek kiadott.

Sötétség feneklett a tenger alján,
hívta magához a rettegett halált.

Feszülten fogta Márton a kormányt,
mikor szeme túlment a hajó orrán.
Zeusz haragja felé tartottak,
a korom felhők nem nyugodtak,
alatta Poszeidón uralta a hullámokat –
ők hozták a legénységnek a rémálmokat.
De számukra nem volt idegen a veszély,
és visszafordulni már amúgy sincs esély.

Sötétség áramlott a mélyről felfele,
betakarta a nyugodt, kék eget.

Káosz vette át a hajó fedélzetét,
a vihar írta az expedíció ítéletét.
De oly sűrű volt az okozott baj:
nem látták, hogy a hajó sziklának hajt.
„Hajót elhagyni!” – üvöltötte a kapitány,
s a legénység csónakokba szállt ezután.
De Márton nem tudott menni fáradtságától,
nem kért többet Atlasz kegyetlen világából.

Sötétség várt mélyen a tenger fenekén,
az elesett kapitányt húzta maga felé.

2025.06.04.